

Şiir Hayat Ve Güzelliğe Kanat

— s.-edip-yoru · 19 Mayıs 2009

Şiir her zaman güzelcedir, hayat gibi. Hayatı "olur"una göre yaşamak sanattır.

"Olur;" ifrat ve tefrikin keskinliğinden ve zehirliğinden azade ılımlı ve olumlu yordamlılığın kadifemsi okşayıcılığıdır. Hayatın şiirleştirilmesi veya kirlileştirilmesi; kendine hediye edilen zaman hazinesinin harcanmasına bağlı olarak kişinin ömür çizgisinde belirginleşiyor.

Sanat/şiir, hoş ve nazenin yürekli dizeleri dize getiren insanlarla daha da şahikalaşıyor. Hayat cevherine katılan mutluluk özünün atom zerrecikleri niteliğindeki şiir; bir iç bahar şöleni şeklinde, güzel gönüllerin çeşnisi olarak hayatı taçlandırıyor. İnsanın pır pır eden yüreğinin bam telini titretmişliğinin şıkbahar şıklığıyla birleşmişliği daha da açımlandırıyor insanı. Dolayısıyla hayatı...

"Tatlı ve onurlu vefayı gönül sofamda karşılar,
Mutluluğu ediphanemin mutfağına servislerim.
Sevgiler ve dilekler dört dönüp ıslı ıslı avizeme dolar,
Çığlık çığlığa tutkular, gönül fırınında terlerim."

Hani dağlarda bazen de kıyı bahçelerde yetişen çıtırık, minicik meyveler vardır; baharın tadını ve yazın adını sevimlileştiren yemişler. Mesela yabancı cevizler. Kabuğuyla içini ayırmak güçtür. Güçlü bir kaynaşmayla kenetlenmiştir; kabuğu ve iç tarafı. Yemek isteyen epeyce uğraştıran bir çaba sonucunda; tadı damağı ulaştığında, uğraşının fazlasıyla karşılığını almanın hazzı ve besin zenginliğini yorgunluğun tacı olur. Ha tıpkı öylece şiirle hayatın kaynaşmışlığı vardır. Ve işte şiir öylecedir.

Taze yürekli saf coşku arenasının küheylanının terkisine bindirilmiş güzelliğin sürücüsü olan şair, doludizgin topukladığı şiirin saçtığı olumlu olgunluğu "hoş" hayatla sentezlemenin civanmertliğinde gönendir. Bu serencamda; ay ışıklarıyla yıkanmış dizelerin şafaktan güne yolladığı duygu tayfı, bazen kırkikinci yağmurlarıyla yunma eşliğinde dillendirmeye alır kendini. Bu dileme, bazen de dinlenme; duyuların dört bir yana radarlarını açmasına ve doyum hoşluğu toplamasına sebeptir.

Şair yürekli insanlar, farkına varmadan dize yoğunlaşmasının yığınlarını dermededir. Nasıl aşk ansızın gelir hiç kimseye sormaz. Referans istemez. İzin istemez. Hal, hanel sormaz. Durumunuzu bilmez, zaman kollamaz. Davetsiz misafir, değerli konuktur. Bu samimiyetin bir göstergesi, içtenliğin bir pusulasıdır. Kılı kırk yaran içtenlik; şiirin, şair aynasından yansımasıyla hayalden hayata geçer, hayatla bütünleşip meyveye dönüşür. Şair ve şiir raksı; ışıkla, aynanın bütünleşmişliğinin ve karanlıkları yarmasının içten sarmalaşmasıdır.

Bazen de uzun zamanlar bir kuytuda bekleyebilir şiiir. Ve ilham şairin hep terkisindedir. Yüreğindedir. Gönlünün yaylasındadır, kalbinin deryasındadır... Ama hep bir yerlerindedir, onu terk etmez. Ta ki şair onu terk edinceye kadar.

Menekşe, çoğu çiçekleri karşılar, ağırlar ve uğurlar nazenin bir süzülüşte. Ha tıpkı öylece, menekşevari detayları yoklayarak, hayatı koklayarak sombahar meltemlerini sıcatarak, yazları ve güzleri şiiirli gözlere bir farcasına sürmeli. Bir de açık yürek serilişlerine dermeli.

"Yüreğim gökçül bir edip kuş,
Dün ve bugün her şey daha değişik daha hoş.
Düşleri kuşandım, zamanın özengisinden asılıp,
Heybeme sevgi doldurdum. Yarınlar atlas yokuş..."

Bazen insanın yüreğinden güvercinler uçar. Duygu dağlarının yeşillenmiş tepelerine ve göz değmemiş kır çiçeklerinin minelerinde cana can katan cansız kırçılığın okşar. Hala karların ağustos ayında sergilendiği korukların vahşi sevimliliğiyle insan ferahlar. Uçuveren güvercinlerin parlak tüylerinin güneşte yansımalarının ahengine vurulur insan. Ürkek bakışlarının güvercin dağarcığındaki pinpirikliğinin saflığı, suların damlacık olmuş gerçekliğine yansır.

İşte bu şiiirimsi duygu katarı; İpek Yolu'nun efsanevi yolculuklarında, molalandığı kervansaraylarda köpüklü kahve keyfini tadımlar.

Buyurmaz mıydınız?

S. Edip Yörükoğlu